

[Aksel Larsen.]

med at finde ud af, hvilke skatter det bør være. Vi har jo fremsat forslag og ideer nok, men man får os ikke til at være med til at ændre indkomstskatterne, som trods deres mangler dog er progressive, og ned-sætte dem til gavn for de store indtægter og erstatte dem med forbrugsskatter, der hviler tungest på folk med små indtægter, for det indgår ikke i vor politik.

Vi ville også gerne bevilge regeringen det ønskede kasseoverskud. Vi savner for øvrigt oplysning om, hvor stort kasseoverskud regeringen regner med efter de forskellige reduktioner, der synes at være i færd med at ske. Men skal vi hjælpe regeringen til at få et så stort kasseoverskud, så vil vi gøre det, ikke blot fordi vi ser, det er nødvendigt af forbrugsbegrænsende årsager, men i hovedsagen fordi vi mener, at kasseoverskuddet kan anvendes fornuftigt til at løse boligproblemet sådan som jeg allerede har talt om.

Ja, så enkelt er det, og derfor kunne man have sparet sig sine spekulationer. Jeg syntes, det skulle siges nu ved denne lejlighed, hvor jeg kom til at tale om vor stilling til regeringens forræderi over for et af sine egne forslag.

Lad mig i øvrigt fortsætte. Vi vil naturligvis stemme imod forslaget om at forhøje den almindelige omsætningsafgift til 12½ pct. Vi vil stemme imod det såvel her, hvor det er et ændringsforslag, som når det, — hvis det sker — kommer til endelig afstemning ved lovforslagets tredje behandling.

Jeg må i forbindelse med forslaget om almindelig omsætningsafgift have lov til at komme med en bemærkning. Der var jo et ekstra forslag om, at guld- og sølvvarer og lignende skulle belægges med 25 pct. i omsætningsafgift. Jeg røber vel ingen hemmelighed, når jeg siger, at efter vi i udvalget havde haft besøg af branchen, både arbejdsgivere og arbejdere, og efter at de sagkyndigt og sagligt havde forklaret os, hvilke katastrofale virkninger en sådan afgift ville få for denne branche, var der i udvalget enighed om, at dette forslag måtte trækkes tilbage. Det kunne ikke gennemføres. Ja, det er i hvert fald bevis på, at det under tiden kan nytte for deputationer at henvende sig til et folketingsudvalg, og jeg er

glad for, at det gik, som det gik i dette tilfælde.

Dernæst må jeg sige om forslaget til udskrivningslov for 1965-66, at vi naturligvis vil stemme for vort eget forslag om, at børnetilskuddene skal forhøjes med 100 kr. ud over den forhøjelse på 100 kr., regeringen i forvejen havde foreslået, og at vi ikke synes, regeringen skal byde under og sige: vi nøjes med 50 kr. Hvis vort forslag bliver forkastet, vil vi naturligvis ikke modsætte os denne forhøjelse med 50 kr., for den er bedre end ingenting, men i så fald må vi overveje, om vi kan gå med til, at persontilskuddene bortfalder.

Jeg tror, det er tilstrækkeligt i denne omgang, og så må vi se at få gennemlevet de afstemninger, få overstået den 2. puniske krig, og derefter se, dels hvordan det går på mandag, dels hvad regeringen yderligere kommer med. Jeg har bemærket mig finansministerens bebudelser, men alligevel — jeg vil se manden, før jeg tager hatten af.

Iver Poulsen: Jeg forstod den højtærede finansminister sådan, at ministeren i sin ministertid under den forrige regering havde slået sig til ro med, at der produceredes og forbruges som aldrig før. Vi var alle sammen fuldstændig klar over, at det var en lykkelig situation, Danmark var i. Alle hænder var i gang, alle hjul var i gang, produktionen var den største, vi nogen sinde havde haft, og de udenlandske konjunkturer var de bedste, vi nogen sinde havde haft. Det vil altså sige, at vi var inde i en udvikling, der gjorde en virkelig konsolidering og en reel velstandsstigning mulig.

Havde det være en privat familie, der havde være inde i en sådan periode, så havde den konsolideret sig, så havde den foretaget en opsparing, og det, vi bebrejder finansministeren og den daværende regering, er, at den ikke gjorde det. Den nuværende regering bebrejder vi, at den har ladet gå så lang tid uden at gøre noget, for resultatet blev jo ikke reel velstand, men øget gældsstiftelse. Vor udenlandske gæld blev simpelt hen tidoblet i den 4-årige periode, og skævheden på handelsbalancen tiltog og tiltog, men regeringen lukkede øjnene for det.

Nu siger finansministeren, at det, der er